

Deodată, zări printre șuvoaiele ploii un omuleț ciudat. Acesta ținea cu o mână un frâu gros din care se zbătea să scape un balaur nu prea mare, cu solzi strălucitori, iar cu cealaltă mână încerca să-și descâlcească barba-i lungă ce se încurcase într-un mărăcine.

Bălăurașul cu solzi strălucitori avea pesemne chef de zburdat și tot încerca să scape din chingi. Bătrânul smucea de căpăstru, dar fiecare smucitură îi zgâltâia barba, făcându-l să se schimonosească de durere. Prima dată, pe Doruleț îl pufni râsul, dar apoi i se făcu milă de încurcătura bietului bătrânel și se grăbi să-i vină în ajutor. Ieși afară și încercă să-i descurce barba, dar nu reuși, ba, dimpotrivă, se pare că o încâlcise și mai tare.

— Nu merge, mai bine ia frâul și ține strâns lighioana asta răzvrătită și nărăvașă, îi strigă bătrânelul.

Se afla pe o câmpie ca un covor verde, strălucitor, peste care se boltea un cer albastru, din înălțimea căruia prietenul său soarele îi zâmbea. Și cel mai tare îl bucură faptul că pe cer nu se zărea nici urmă de nor.

O fată frumoasă, cu flori prinse în păr, purta în brațe un urcior din care răspândea semințe peste un ogor întins ca o catifea neagră.

— Bună ziua, spuse Doruleț. Lasă-mă să te ajut, văd că ai mult de semănat.

Fără vorbe, fata îi întinse urciorul plin cu semințe pe care băiatul începu să le împrăștie pe ogorul negru, mustind de rodnicie. Au muncit aşa vreme îndelungată, iar semințele din urcior nu se terminau nicidcum și își schimbau soiul unele după altele, astfel încât semănau plante de tot felul. Când soarele le făcu semn că a sosit timpul de odihnă, fata îl chemă mai întâi să se ospăteze.

